

ТЕСТ - ПРАВОПИС И ПУНКТУАЦИЯ-1

УПРАЖНЕНИЕ 1. Поправете грешките в правописа и пунктуацията.

Ладията с Илийца и болното плува по течението на буйния Искар, не подчиняваща се на лопатата. Селянката със беспокойство следи дали вече приближава брега. Един бързей я откарва до отсрещния бряг и старата жена с детето на ръце се отправя към леса. Когато влиза в гората човешка сенка се мръдва между стволите и я пресреща - бунтовника.

След поздрав старицата бързо изважда хляба и му го подава, знаейки че преди всичко хлеб му е потребен сега. С угризение на съвеста героинята му дава откраднатото манастирско расо. Бунтовникът слага калугерското расо, което едва едва ще сгрее премръзналото му тяло, и те тръгват. Той е двадесет годишно, голобрадо момче, тънко-високо. Ядейки мълком хляба започва да разказва своята история: изгубва другарите си и сега с избити крака съсипан от ход трескав, отива в балкана да ги намери или да се потули някаде. Дори заслушана в разказа, Илийца вижда, че той не може да върви, и му взема пушката. Нещастният момък се доверява на старицата - няма къде да се дене, а тя отсича - категорично и твърдо, че ще го приюти. Умиления до сълзи момък скланя глава и целува напуканата старческа десница.

В писмената работа има 23 места за редактиране.

УПРАЖНЕНИЕ 2. Поправете грешките в правописа и пунктуацията.

Живял в една епоха изпълнена с борба и страдания Иван Вазов възвеличава мъченическия лик на родината. В повеста „Немили-недраги” е разкрит живота на българските емигранти в навечерието на Освобождението. Далеч от България, те запазват своя родолюбив и свободолюбив дух и се отдават исцяло на нейното освобождение.

Десета глава от повестта „Немили-недраги започва с описание на природната картина. 20 февруари. Чрез посочването на датата писателя внася повече достоверност и ни осведомява за сезона - зима. Дунавът е окован с дебел лед, под който се мятят на буйни талози черните му води. На единия бряг на замръзналата река грачат чафките, а на другия се издигат пустите възвишения на България, нощем осеяни с светлините на къщичките на караулниците, които отдалеч приличат на гробове.

От към румънския бряг един окаснял нощен пътник слиза към ледената пустош на реката. Той е облечен с дебел влашки кожух и една опитна ръка лесно може да напипа револвера му отзад на кръста. Тоя нощен скитник беше Македонски. Той бавно и предпазливо слиза по стръмния брег опирайки се на тояга със остар бод накрая.

В писмената работа има 20 места за редактиране

